

CLARE MARCHANT

De
geheimen
van
Saffron Hall

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Clare Marchant
Oorspronkelijke titel: *The Secrets of Saffron Hall*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: HarperCollins UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Mark Owen (vrouw) en Lee Avison (huis)/Trevillion Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0751 9
ISBN 978 94 027 6178 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

1541

Haar hand trilde toen ze de ganzenveer in de inkt doopte en de woorden opschreef. Ze kon haar eigen handschrift nauwelijks zien door de hete tranen die over het perkament liepen en de vezels ervan lieten opzwellen.

Mary, in de armen van Onze Heer, 17 november 1541
Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa

Buiten hing het enorme, zware grijze wolkendek zo laag dat het de toppen van de kale bomen bijna raakte. De bitterkoude wind gooidde gemene sneeuwvlokken tegen de ramen, die fluitend naar binnen kwamen door de talloze kieren en haar vermoeide gebeente in hun greep namen. Maar wat deed het er nog toe? Haar hart was al bevroren, een harde, pijnlijke klomp, een loodzwaar gewicht in haar borst. Geen wollen kleding of met bont afgezette mantels zouden haar nu nog kunnen verwarmen.

Eleanor wist dat de kans dat zo'n kleine, te vroeg geboren baby het zou overleven klein was. Een onmogelijke wens. Maar toen ze

het perfecte gezichtje van haar dochter binnen een paar minuten nadat ze op de wereld was gekomen wit als albast had zien worden, was dat meer geweest dan ze kon verdragen.

En nu zat ze roerloos in de toren en luisterde naar het getrappel van de naderende paardenhoeven, dat de komst van de mannen van de koning aankondigde. Ze had haar geliefde Greville nu harder nodig dan ooit, maar hij zou niet komen. Het stro onder haar klonterde aan elkaar van het bloed dat ze had verloren. Haar hele lichaam deed pijn. Het liefst wilde ze op de koude stenen vloer gaan liggen en het leven uit haar laten vloeien met het bloed dat nog steeds uit haar sijpelde. Het had haar handen bevekt, met donkere plekken waar het al opgedroogd was, en trok haar huid strak over haar knokkels.

Ze moesten weg, en snel ook. Ze waren al veel langer gebleven dan ze van plan was geweest en er was geen tijd meer om te doen wat er moest gebeuren. Ze kon alleen maar hopen dat iemand deze boodschap zou vinden en hem kon ontcijferen en haar smeekbede dan zou verhoren. Haar ogen dwaalden tegen haar wil af naar de grond, waar Mary nu lag. Hoorde ze iets? Een kreuntje? Een ijl snikje van verdriet? Nee, het was haar koortsachtige verbeelding maar, en de meeuwen die rondvlogen in de winterse wind en met haar meehuilden aan de andere kant van het raam.

Met trillende handen begon ze te schrijven. *Infans filia sub pedibus nostris requiescit...*

Toen pakte ze een gedroogde saffraankrokus en een takje rozemarijn, legde die voorzichtig tussen de bladzijden en klapte het boek dicht.

Hoofdstuk 1

2019

‘Kan ik helpen dragen?’ Opa stond in de deuropening van de studeerkamer geleund met een beker thee in zijn ene hand en een stapeltje koekjes in de andere.

Amber keek op van de stoffige doos die ze aan het leeghalen was. De inhoud ervan lag in stapels op het bureau, dat al bijna helemaal vol lag. Ze had een bleek, smal gezicht met onder haar ogen donkere kringen die wel op blauwe plekken leken en verraadden hoelang ze ’s nachts wakker lag terwijl verder iedereen in huis sliep.

‘Dat ga ik jou echt niet laten tillen, opa. Vergeet het maar!’ zei ze streng. Die koekjes waren ongeveer het zwaarste wat hij tegenwoordig nog aankon.

‘Je ziet veel te bleek,’ zei hij. ‘Je moet meer eten.’

Amber stak haar hoofd in de doos die ze aan het leeghalen was en rolde met haar ogen. ‘Dit is nu eenmaal mijn kleur. Hoort bij het rode haar.’ Haar ouders waren niet echt fantasierijk geweest toen ze haar Amber hadden genoemd. Ze stond op en legde een stapeltje oude stratengidsen van Londen boven op een overhellende stapel bijna identieke gidsen die teruggingen tot de jaren vijftig. ‘Dit meen

je toch niet?' Ze wees naar de gidsen en keek hem vragend aan. 'Wilde je soms aan de slag als taxichauffeur of zo?' Ze schonk hem een wrang lachje.

Nu was het opa's beurt om met zijn ogen te rollen. 'Niet meteen over iets anders beginnen,' zei hij tegen haar vanonder zijn dikke, harige, inmiddels bijna witte wenkbrauwen, al zag je er zijn eigen kastanjebruine haarkleur nog een beetje doorheen.

'Nou, ik heb dus een spreadsheet gemaakt om alles te catalogiseren,' ging ze verder alsof hij niets had gezegd, 'en ik zet erbij waar in huis de boeken te vinden zijn, zodat je ze kunt terugvinden als je hebt besloten wat je ermee wilt doen.'

'Dat klinkt allemaal heel efficiënt.'

'Dat hadden we toch afgesproken,' bracht ze hem in herinnering. 'Mijn archivariskennis in ruil voor kost en inwoning.' En een plek om zich te verschuilen, maar die woorden sprak ze niet uit. 'Het is maar goed dat ik hier een jaar ben, want ik verwacht dat het ook zo lang gaat duren om al je boeken te registreren. Het zijn er duizenden. Ik wist natuurlijk wel van de bibliotheek, maar ik had geen idee dat je de zolders ook helemaal vol had staan met Joost mag weten wat allemaal.'

'Tja, dat is het probleem als je boekhandelaar bent,' zei hij ter verdediging. 'Als je op een veiling bent, dan moet je weleens een hele partij opkopen als je eigenlijk maar een van die boeken wilt hebben. Ik ga ervan uit dat alles wat van boven komt waardeloos is, maar toch moet iemand er een keer goed doorheen.'

'Hm, waardeloos is waarschijnlijk precies het juiste woord,' zei Amber, die nog twee stratengidsen aan de stapel toevoegde en een *Pitty naar kostschool* boven op een paar jaarboeken van een meisjes tijdschrift legde. Bij sommige boeken moest ze zich inhouden om niet te gaan bladeren, want anders kwam er nooit een eind aan deze gigantische klus. Maar er was in elk geval genoeg te lezen tijdens die lange, eenzame nachten. De donkere uren waarin ze liever niet in slaap viel, omdat ze dan toch weer wakker moest

worden, en dan zou ze het zich allemaal weer helemaal opnieuw herinneren.

Opa doopte een van zijn koekjes in zijn thee en probeerde de zompige helft in zijn mond te mikken. Zijn reactievermogen was niet meer wat het geweest was en ze hoorde hem zachtjes vloeken toen die weer in zijn beker thee viel en naar de bodem zakke, uit het zicht. Na de beroerte liep hij wat mank, al zag je het nauwelijks, en als hij moe was, kwam hij minder goed uit zijn woorden, en zijn linkerarm was, verzwakt zodat hij daar nu bijna niets meer mee kon. En aangezien hij linkshandig was, hakte dat er flink in. Na een leven vol snelle grappen en nog snellere reacties voelde ze elke dag zijn frustratie om dat nieuwe lichaam van hem dat hem steeds weer tekortdeed.

‘En hoe is het met jóú?’ Hij vroeg het altijd heel voorzichtig, maar ze leek met de dag te vervagen. Over haar gezicht hingen donkere schaduwen en hij kon ongetwijfeld de bleekblauwe adertjes over haar voorhoofd zien lopen als ze haar korte, dunne lokken naar achteren veegde.

‘O, gewoon, gaat best.’ Ze wist precies waar hij op doelde, maar ze was niet klaar om het erover te hebben. Nog niet. Ze schonk hem een glimlach, ook al werd ze daarbij verloochend door haar trillende mondhoek.

‘Ik ben dan wel oud,’ zei hij iets te fel, ‘maar ik ben niet dom. Je bent niet alleen zo mager als een lat, je ziet er ook lusteloos uit. Je moet fatsoenlijk eten, niet alleen maar soep en toast of cornflakes. Dat helpt namelijk.’ Hij trok zijn mondhoeken en wenkbrauwen op. Hij toonde wat lachrimpeltjes om te laten zien dat hij wel wist dat hij streng was. ‘En ik kan niet in de keuken komen of er staat een kop thee die je niet leeggedronken hebt. Waarom is dat?’

‘Ik slaap niet zo best,’ zei ze schouderophalend, ‘en theezetten is dan prettig. Een soort routine, iets wat ik op de automatische piloot kan doen. Het helpt om even nergens aan te denken.’ Soms hielp het ook om de demonen van zich af te houden, al was het maar

voor een paar minuten, dacht ze bij zichzelf. 'En trouwens, ik kan me niet herinneren dat mijn eetgewoonten ook deel uitmaken van onze afspraak; ik ben hier voor wat rust en tijd voor mezelf, niet voor gezeur, graag.' Ze stortte zich op de volgende doos en begon de inhoud ervan op de laatste vrije hoek van het bureau te smijten. Een dikke laag grijs stof steeg op, een wolk van kleine spikkeltjes die dolenthousiast heen en weer schoten omdat ze eindelijk weer vrij waren en die dansten in het zwakke zonlicht dat zich met moeite door de vuile ramen naar binnen had weten te wurmen. Amber vermoedde dat die al sinds de dood van haar oma, tientallen jaren geleden, niet meer schoongemaakt waren.

Nadat ze de nu lege doos onnodig agressief had platgedrukt, gooide ze hem in de hoek van de kamer, boven op een kleine berg aan karton dat datzelfde lot had ondergaan. Opa keek zwijgend toe terwijl ze de volgende doos naar zich toe trok en het deksel ervan afscheurde, er een handvol boeken uit pakte en die opstapelde.

'Ik dacht dat je wel een beetje zou opleven als je hier was en iets omhanden had om niet te hoeven denken aan... je weet wel. Maar misschien...' Hij hield zijn hand op toen ze haar mond opende om hem in de rede te vallen. '...was het toch niet zo'n goed idee om hier in de *middle of nowhere* te gaan zitten. Als je niet bij Jonathan wilt zijn, is het misschien toch beter om naar je ouders te gaan. Beter voor de ziel? In zwaar weer is het niet altijd goed om de eenzaamheid op te zoeken.'

Ambers wenkbrauwen schoten omhoog tot in haar haargrens. 'Pardon? Pot, ketel? Waarom heb jij je in dit enorme huis verschanst toen oma overleed en heb je je werk alleen nog achter gesloten deuren gedaan? Ik weet niet of je het je nog herinnert, maar jij hebt mama bij oma's familie gedumpt om je hier in deze uithoek te verstoppen. Dus dan kun je het mij niet kwalijk nemen dat ik in jouw voetstappen treed. Het zal wel iets genetisch zijn.'

Ze plofte op de bureaustoel en rolde er een stukje mee naar achteren terwijl ze haar best deed niet te knarsetanden. Het grote huis

was al generaties familiebezit en het hoorde bij haar, had haar gevormd. De zielen van hun roodharige voorouders weerklonken er en wat haar betrof was het logisch om toen haar leven uiteengespat was, hiernaartoe terug te keren om zich voor de wereld te verstoppen. En al hield ze van haar ouders, hun relatie was vaak gespannen, en ze was hechter met haar opa. Dus de laatste van wie ze had verwacht dat hij haar beslissing in twijfel zou trekken, was opa zelf.

Toen Amber ging zitten, drong het tot haar opa door dat ze een muur van boeken om zich heen gebouwd had en dat ze daardoor helemaal aan het zicht onttrokken was. Alweer een barricade om zich achter te verschuilen.

‘Dat ik het heb gedaan, wil nog niet zeggen dat het de juiste keuze was,’ zei hij tegen de leegte waar ze net nog stond. Hij keerde zich heel voorzichtig om, gaf zijn benen de tijd om zijn hersenen in te halen en liep toen naar de zitkamer en naar de paardenrace van halftwee op Kempton Park.

Zodra ze zeker wist dat hij weg was, stond Amber weer op. Ze wreef de vertrouwde tranen die weer waren gaan rollen weg met de onderkant van haar T-shirt en hield haar hoofd schuin omhoog in een poging ze verder tegen te houden, maar het had weinig zin. De sporen waren bijna voorgoed in haar gezicht geëtst, als een tatoeage, zo vaak waren ze al over haar wangen gegleden om van haar kleine puntige kinnetje te druppen. Het leek haar aannemelijk dat ze er nooit meer vanaf zou komen. Een zichtbare smet van haar ellende, die de wereld toonde wat een verschrikkelijk mens ze was, wat een loser. Het leven was al moeilijk genoeg zonder lesje van opa, de koning van het weglopen, die zich hier al zestig jaar lang in dit mausoleum van een huis verschanste.

De universiteit had haar maar een sabbatical van een jaar gegeven, en in die tijd zou ze haar leven op de een of andere manier op de rit moeten zien te krijgen. Moeten besluiten of Jonathan en zij

de moeite van het redden waard waren. Het verpletterende verdriet, inmiddels een vertrouwde vriend, rustte zwaar op haar schouders toen ze naar de keuken liep om weer een kop thee te zetten die ze niet zou opdrinken.

Hoofdstuk 2

1538

Vanuit haar kamer kon Eleanor de oorverdovende commotie op de binnenplaats onder haar raam horen: mannen die tegen de stal-knechten schreeuwden en het ongeduldige hoefgetrappel van paarden op de keien. Zo te horen was het een enorme entourage. Hier in huis waren ze niet gewend aan zulke aantallen gasten en het lawaai dat ze met zich meebrachten. Ook Eleanor niet.

Ondanks haar bedenkingen wist ze wat het protocol voorschreef. Haar lieve vader had haar al vanaf jonge leeftijd goede manieren bijgebracht, dus maakte ze zich klaar om de trap af te dalen en neef William te begroeten, nu de eigenaar van haar huis. Blijkbaar had hij niet alleen zijn gezin meegenomen, maar ook nog heel veel anderen.

Tegen de tijd dat ze bovenaan de stenen trap stond, in het gezelschap van Joan, haar gezelschapsdame en vriendin, liepen er allemaal mensen door de grote zaal. Ze trok haar neus op voor de stank die van hun natte wollen kleding afsloeg. Haar ogen schoten van de een naar de ander terwijl ze probeerde vast te stellen wie van de vele edellieden, van wie de meesten in dikke rijjassen gestoken waren, haar neef was. Terwijl de keukenhulp rondrende met kroezen bier,

viel haar blik op een paar lichtgrijze ogen die naar haar tuurden. De vrouw droeg een fraai geborduurde reiscap van donkergroen fluweel en stond naast een kleine, stevige man. Eleanor keek Joan aan en ze trokken tegelijk hun wenkbrauwen op. Joan glimlachte en gaf haar een bemoedigend knikje voor ze haar alleen liet en terugkeerde naar haar kamer. Dit moest ze alleen doen.

Eleanor liep tussen de krioelende massa mensen door, die haar slanke gestalte nauwelijks opmerkten, tot ze voor het paar stond dat ze vanaf de galerij had gezien. Van dichtbij was William nauwelijks langer dan haar eigen één meter zestig, en op zijn bolronde lichaam stond een vuurrood gezicht waar het zweet vanaf gutste. Ze maakte een knicks en begroette hen.

'My lord, lady, van harte welkom op Ixworth. Ik hoop dat u heel gelukkig zult zijn in uw nieuwe huis.'

'Nicht Eleanor, wat fijn je te leren kennen.' Hij mocht dan klein van stuk zijn, met het volume van zijn stem was niets mis. Eleanor deinsde wat naar achteren toen een vlaag verschraalde bieradem een aanval pleegde op haar neusvleugels. *'Dit is mijn echtgenote, Lady Margaret.'*

Eleanor herhaalde haar knicks met terneergeslagen ogen, maar toen ze weer rechtop stond, keek ze in de harde blik die zich in haar boorde. Waarom haatte deze vrouw haar zo? De vijandigheid stroomde uit elke porie van haar pokdalige gezicht. Haar prachtige kledij en bont, de rijen parels waarmee haar modieuze Franse kap was afgezet, konden de ravage die aangericht was op haar huid niet verdoezelen. Deze mensen zouden haar heerlijke huis in trekken en zich al haar vaders bezittingen toe-eigenen, want William was zijn erfgenaam en Eleanor was niet meer dan een meisje dat binnenkort op straat stond, of naar een klooster zou worden gestuurd. Margaret zou verrukt door de zaal dansen en ze zou zich er niets van aantrekken dat Eleanor elk moment in duizend stukjes kon breken.

'Onze knappe zoon Robert komt over een paar dagen,' vervolgde William. *'Hij is nog maar een jaar oud en hij heeft een beetje koorts,*

dus hij komt uit Richmond over als hij weer hersteld is en er hier een kinderkamer voor hem is ingericht. We komen nu rechtstreeks van het hof en het spijt ons uiteraard zeer dat we niet op tijd waren om de begrafenis van je vader bij te kunnen wonen.'

Het klonk anders helemaal niet alsof het hem speet, en heel even schoten er in Eleanors gedachten beelden voorbij van de bescheiden rouwstoet achter haar vaders kist toen die van het huis waar hij zo van had gehouden naar de kapel werd gedragen, waar hij naast haar moeder ter aarde werd besteld.

'De koning zal Sir William node missen,' zei Margaret tegen haar, 'en ik begrijp eigenlijk niet wat we doen in deze godverlaten woestenij.' Ze trok haar lange neus op en ineens drong het tot Eleanor door waarom ze zo onaangenaam deed. Ze wilde zeggen dat ze wat haar betreft gerust terug mochten gaan naar het hof, omdat zij hen helemaal niet in haar huis wilde, maar ze slikte het in. Want het was haar huis niet meer. Ineens kon ze het geen moment langer meer aan, al die mensen, die drukkende warmte en die stank van ongewassen lichamen.

'Neem me niet kwalijk, alstublieft,' mompelde ze voor ze door de mensenmassa naar de deur vloog.

Eenmaal buiten bleef ze even staan in die koele, vochtige lucht en snakte naar adem. Ze had hier zeventien jaar lang in afzondering en vrede geleefd; een huis vol lawaai en onrust, de hele dag door, leek haar ondraaglijk.

Ze keek uit over de weide naar het bleekbeige zandsteen van de muren van de priorij, die opstegen uit het drassige land dat haar huis omringde. De vestiging hoorde bij de veel grotere Thetford-priorij, maar opereerde verder zelfstandig, en de monniken leefden er volgens hun eigen wetten. Zoals altijd was de priorij het toevluchtsoord waar ze naar snakte, en zonder nog een seconde langer na te denken pakte ze haar rokken op en vlogen haar voeten er over het terrein naartoe, rennend over het gebaande pad tussen de hoge grassen.

Terwijl ze door de gebutste eikenhouten poort de tuin van de priorij in glipte, blies Eleanor langzaam haar adem uit en zag hoe die een wolk vormde. Hier was ze veilig. De lege tuin die zich voor haar uitstreckte, vervulde haar hart van rust. De fruitbomen en rijen kruiden en groenten, onberispelijk verzorgd door de monniken, boden haar troost. Ook al was het al laat, toch vlogen de gierzwaluwen nog over haar hoofd om insecten te vangen, en vlakbij zaten een paar vinkjes luidkeels te discussiëren in een bessenstruik. Wat er thuis ook aan de hand was, dit kleine stukje van haar wereld was een constante. De geruststellende regelmaat van de broeders en hun dagelijkse werkzaamheden, de gregoriaanse gezangen die vanuit de kapel over haar heen dreven en haar ziel reinigden van de weinig barmhartige gedachten die ze had gehad over haar neef.

Ze bukte zich om een takje tijm te plukken en rolde de piepkleine blaadjes tussen haar duim en vingers om hun sterke aroma op te snuiven. Haar gedachten werden verstoord door een zacht geritsel en toen ze opkeek, zag ze broeder Dominic op haar afkomen. Van alle broeders was hij haar favoriet, een dierbare vriend, en onwillekeurig begon Eleanor breed te glimlachen, en haar kinderlijke onschuld roerde zich. Een gevoel dat de afgelopen maanden bijna helemaal uitgedoofd was.

‘Kom je ons bezoeken of ben je je aan het verstoppen?’ vroeg de jonge monnik toen hij bij haar was. Hij was pas vorig jaar gewijd binnen de priorij en hij was niet veel ouder dan Eleanor zelf. Ze zag hem als een zielsverwant, iemand die zich moest houden aan de regels, tegen beter weten in. Zijn ogen – een feller groen had ze nog nooit gezien – glommen ondeugend naar haar vanonder zijn opgetrokken wenkbrauwen, want hij wist het antwoord op zijn vraag al.

‘Natuurlijk kom ik hier voor jullie,’ antwoordde ze. ‘Als verder niemand weet waar ik ben, is dat hooguit een prettige bijkomstigheid.’

‘Is je bloedverwant al gearriveerd?’

‘Ja, met zijn vrouw en een hele groep anderen. De zaal stond vol. Ik heb hen begroet en heb ze daarna achtergelaten zodat ze hun

vertrekken kunnen opzoeken. Ik neem aan dat niemand me mist, voorlopig. Of überhaupt.'

'Kom dan maar mee naar binnen voor een kop mede. De prior zal blij zijn met wat gezelschap, hij heeft weer zo'n pijn. De koelere lucht en vochtigheid doen hem geen goed. Ik heb een kompres voor hem gemaakt met kruidnagel en munt, maar het lijkt de pijn niet weg te nemen.'

'Misschien kun je wat moederkruid toevoegen,' opperde ze. 'Of wat olie van laurierbessen als jullie die hier hebben.'

'Ik geloof het wel. Goed idee, dank je wel. Ik ga meteen op zoek.'

Eleanor trof de prior, vader Gregory, in zijn privévertrek. Hier klonk het geluid van het gezang, de melodische psalmen die als boomtoppen op de wind heen en weer bewogen, harder. Het liet de stenen vloer onder hun dunne slippers trillen. Hij gaf haar een kopje van aardewerk en ze dronk de honingwijn met kleine slokjes. Het verwarmde haar vanbinnen.

Ze ging op de rand van een bankje zitten en deed haar ogen dicht terwijl ze genoot van de rust en sereniteit van het gebouw. Samen met haar vader was ze zolang ze zich kon herinneren bijna elke dag bij de priorij op bezoek geweest. En nu was het haar veilige haven, een plek waar de zachte roep van vaste patronen nooit veranderde. Overal om haar heen hing verandering in de lucht, die trok aan haar kleren, sleurde haar mee op het geluid van paardenhoeven en de uitroepen van vreemde mannen. Het nieuws uit Londen werd steeds zorgwekkender. De koning sloot vele kloosters en priorijen en bedreigde zo haar eens zo ordelijke leventje. Wat zou de toekomst brengen voor haar vrienden? Angst en een akelig voor gevoel kropen langs haar rug omlaag.

'Ik hoorde dat je neef is gearriveerd?' zei de prior uiteindelijk.

'Ja,' antwoordde ze, afgeleid van haar gedachten, en ze vertelde van de hele stoet mensen die hij met zich meegenomen had.

'Het is misschien beter om hem niet tegen je in het harnas te jagen,' zei vader Gregory, en hij liet de reden waarom onuitsproken.

Ze moest haar neef te vriend zien te houden: haar situatie was precair en hij was nu de eigenaar van het dak boven haar hoofd. Eleanor fronste en knikte; ze begreep wat er van haar werd verwacht.

Terwijl ze uit het raam staarde, zag ze dat de schaduwen begonnen te lengen. Het zachte gesnurk van de prior herinnerde haar eraan dat ze al veel te lang weg was en ze glipte de deur door, de Mariakapel in, doopte haar vingertoppen in het wijwater en sloeg een kruis voor ze achterin, in het donker, op haar knieën zakte. Ze sloot haar ogen en mompelde de vespers, de vertrouwde avondgebeden, terwijl het lage gregoriaanse gezang doorging, als achtergrondmuziek bij haar gemompel. Het flakkerende kaarslicht toonde de dansende schaduwen van de monniken met hun kappen omhoog op de ruwe muren en het gewelfde plafond aan de overkant. Eleanor tilde haar hoofd heel even op en liet de geluiden van haar jeugd in haar lichaam doordringen. Ze stond op de rand van een nieuw leven en alles wat vertrouwd was, leek onder haar te verdwijnen.

Ze stond op en liep weer door de deur, terug naar de weide, waar de schemering op neergedaald was. Het was niet verstandig om nog in het donker buiten te zijn, vooral niet als het huis vol onbekenden was. Zo iemand tegenkomen buiten de beschermende muren van het huis was wel het laatste wat ze wilde.